

הדיפלומט

גם אותי הזמינו למסיבת חובבי-הדיפלומטים. אבל צריך לבוא בלבוש מתאים. רמזה לי ה-מארחת. "כי יהיו דיפלומטים."

באתי למסיבה. כולם היו לבושים בלבוש מתאים: הנשים בשמלות-ערב ארוכות שהתאימו למסיבות דיפלומטיות; הגברים בחליפות מהודות ובעניבות, שהתאימו לחליפות של שכניהם; וכמה יפהפיות עם מחשופים שהתאימו להן כשהיו קטנות.

היו שם אלדר שרון, שושנה שני, דליה להב, אריאלה שביד, ינוקא, וכל כסית. כל יום אני רואה אותם פנים-אל-פנים, ואף פעם לא ידעתי שדרוש לשם כך לבוש מתאים. חיפשתי את ה-דיפלומטים.

שאלתי את אלה שראו פעם דיפלומט איך נראה דיפלומט. אמרו לי שזה גדול, בלונדי, מדבר על אוכל ועל בגדים יפים, לא בעברית. לפעמים קרח, לפעמים לא. אמר הרבה שטות. יות, אוהב לשקר ולחזר אחרי נשים, וכיום מצביעים עליו ואומרים: "זהו דיפלומט!"

שאלתי את אברהם פרוסט ואת צבי זילבר-שטיין אם הם דיפלומטים. הם אמרו שלא.

איש אחד ניגש אלי ואמר לי ברומנית: "מד-מואזל, דו יו דאנס?" אבל הוא לא היה בלונדי. איש אחר אמר לאלברט חיזקיהו: "את כל כך יפה." הוא נרדם לפני שהספקתי לשאול אותו מי הוא. יכול להיות שהוא היה דיפלומט.

כבר התייאשתי, ואז פתאום ניגש אלי איש גדול, שמן, בלונדי, ושאל אותי אם אני רוצה לאכול משהו טוב.

הוא דיבר אנגלית. הוא העיר בנימוס מחונך שהשמלה של נדיה בראון נתפרה בצרפת. הוא בא מאנגליה, הוא אמר, הוא יודע מה זאת שמ-לה שתפורת היטב.

"הצרפתים יודעים להתלבש. אבל בכל זאת." הוא העיר בחיוך דיפלומטי. "האנגלים עושים את הלבוש היפה ביותר. קחי מכנסים שנתפרו באנגליה, יש בהם ארבעה תפרים, והם מונחים על הגוף כאילו היו בהם שמונה לפחות. רק האנגלים יודעים לעשות את זה."

"כן. האנגלים הם היחידים שעוד יודעים מה זה מכנסים. אני עצמי." הוא שיקר במיבטא צברי, "אני מאנגליה."

"אתה דיפלומט?" שאלתי.

"לא. אני חייט," הוא ענה.

קייאקו ג'וגי ג'ים

המיליונר תפס את המושבניק בגרון וזרק אותו לקצה החדר. מוריס האדריכל חנק את אשתו מאיה, והמורה לפילוסופיה החזיקה את ה-סטודנט משפטים על הגב.

באותו זמן התנפל פיני הדוקטור לכימיה על הבן של הדיפלומט האמריקאי, וחווה פרידמן, המורה להתעמלות, זרקה מעל לכתפה את ה-עיתונאי מדיניות אחרונות. המהנדס של תה-ל התעופף לו לבדו באוויר. אגרונום אחד שכב לו בפניה. על מזרון. כשהוא נושם בכבדות, ועורר-דין אחד עמד מעליו, כשהוא חונק את ידיו בתנאה.

"מספיק," קרא גדי, המדריך לג'ודו. האינטלי-

גנציה הפסיקה את המלחמה והצטופפה סביבו. גמרנו את הקאטה ג'וג'י ג'ימה, ועכשיו נעשה את קייאקו ג'וג'י ג'ים. הוא דיבר אליהם ב-יפאנית, אחר-כך תירגם את זה לצרפתית, ב-ביל אלה שלא מבינים יפאנית. מצרפתית הוא תירגם את זה לאנגלית ומאנגלית לעברית. ב-ביל דוברי העברית שבקורס.

אינטליגנציה הג'ודו בארץ מחולקת לשניים. לאינטליגנטים בעלי כרס, ולאינטליגנטים חסרי כרס. חסרי הכרס עוסקים בג'ודו כדי לקבל שרי-רים, ובעלי הכרס כדי להוריד את הכרס. הג'ודו אומנם לא הוריד בימי קיומו אף לא כרס אחת, אבל כיוון שיותר קל לעשות ג'ודו מאשר לעשות דיאטה, כולם עושים ג'ודו.

פיני, הדוקטור לכימיה, הוא אולי הדוקטור הכי גדול והכי שמן שישנו בארץ. הוא יכול היה להעיף באצבע הקטנה והעבה שלו שלושה דוקטורים באוויר. אבל למה לו להעיף דוקטורים באוויר? מה שהוא צריך זה לרוות.

אנשים בגילו מרוצים כבר מטגנים. מגולף ומ-קלפים. הוא בחר לעשות את זה דווקא בג'ודו.

אלי קארל, לעומתו, הוא רזה וצנום. כשהוא היה קטן, הוא היה תמיד מקבל מכות. עכשיו סוף-סוף הוא יכול כבר להכות בחזרה. רק שאין לו את מי.

האינטליגנציה אוהבת את הג'ודו, משום שזהו ספורט אלגנטי ועדין, ללא שום פראות או אלימות. אמ, נניח, ירצה אדם שלמד ג'ו ג'יטסו לחנוק מישהו, הוא ידחוף לו שתי אצבעות לגרון ויחכה עד שהשני יחנק. איש הג'ודו לעולם לא יעשה דבר כזה.

הוא ירים את יד שמאלו ויתפוס בה את הדט הימני של חולצת הג'ודו של חברו. הוא יושיט

את יד ימינו ויתפוס בה את הדט השמאלי של צווארון חברו.

אחר כך הוא יניח את מצחו על מצח יריבו. הוא ירים את רגלו הימנית וישים אותה על צלעו השמאלית של היריב. הוא ירים את רגלו השמאלית וישים אותה על צלעו הימנית של היריב.

ורק אחר-כך הוא ידחוף לו את האצבעות לגרון, ויחכה עד שההוא יחנק. מה יכול להיות יותר אלגנטי מזה?

שאלתי את אחד הדוקטורים שבקורס מה עושים במיקרה שליריב אין צווארון. "מה זאת אומרת, מה עושים?" הוא שאל בתימהון. "עושים אדה הישיגי ג'יגי קאטאס, או אדה הישיגי דנפקו. חסר מה לעשות?"

יש חניקות לצווארון קטן, יש חניקות לצווארון עגול, לצווארון סירה, ולבייבי-צווארון, יש חני-קות לחליפה, ויש חניקות לאנשים ערומים. בסך הכל יש 30 חניקות.

מי שלא רוצה לחנוק, לא צריך. אפשר לשתק רק את הצוואר של היריב, או את ראשו, או את ידיו. לזה יש 50 שיטות. אפשר להעיף אותו באוויר בלבד ב-30 צורות, ולשים לו רגל ב-13 אופנים. מלבד כל זה אפשר לדחוף לו מרפק לבטן. אבל זה אסור לפי החוק.

לפי החוק צריך גם להתנתק בנימוס. אסור לחנוק אף אחד מבלי להשתחוות בפניו תחילה. אסור לחנוק אף אחד שלא במסגרת השיעור, ושלא מעל מזרון, בהשגחת מדריך.

ומה קורה בכל זאת אם מישו מתקיף אינטלי-גנט בוגר-ג'ודו ברחוב? לא יקרה כלום. מי משו-גזע להתקיף אינטליגנט בוגר-ג'ודו ברחוב?

כנס הסופגניות

כולם רוצים כסף. כולם עושים שביתות, ודורשים את הפסקת הקיפוח ודירוג אקדמאי. רק הפקידים הבכירים לא רוצים כלום.

הם התכנסו כדי לדון על כך. "אנחנו, העובדים הבכירים בשירות המדינה, הנושאים באחריות לניהולה ולניהול משרדה." נאם בפני ה-מנחה, שהציג את עצמו כסגן מנהל בכיר של משרד התחבורה, "אנחנו, שעל שכמנו מוטל גורד המדינה, אנחנו התכנסנו לדון בבעיות הנוגעות בעבודתנו, שהן לא דווקא בעיות כספיות."

"איזה בעיות?"

"בעיות לאו דווקא כספיות, בעיות הנוגעות לתפקידנו כציבור-עובדים שעל שכמו מוטלת האחריות לניהול המדינה."

"בעיות לא-כספיות?"

הוא לא הבין למה אני מדברת כל הזמן על כסף. הוא לא ענה.

היו שם 150 פקידים, ומוזכירה אחת. למוזכירה קראו עכסה. אבל איש מהפקידים לא קלט את שמה.

"זילפה." אמר לה סגן-מנהל אחד, "אמרו לך פעם שיש לך שם יפה?"

"קוראים לי עכסה," היא ענתה לו.

"עכסה, איזה שם יפה! אמרו לך פעם שיש לך עיניים יפות? מה את עושה הערב?" "אני צריכה לחזור לירושלים."

"אה, אז יש לי רעיון," המשיך הסגן, "אני אקה אותך לצברה. היית פעם בצברה?"

הכנס התחיל. סגן-המנהל הבכיר של משרד-התחבורה קם וגשא את דברו. "אנחנו העובדים הבכירים בשירות המדינה, הנושאים באחריות לניהולה ולניהול משרדה. אנחנו שעל שכי-מנו..."

הוא הפסיק, נשם, חיפש את כוסי-המיץ על השולחן. המיץ לא היה שם. הבכיר שלימינו הסתכל באולם, גילה אותי ואמר לי במבט מאשים: "הואילי, בבקשה, לבקש במוזון מיץ בשביל ה-נשיאות."

התחלתי להגיד שאני לא. "הוא צמא." הוזהר אותי הבכיר, "המיץ היה צריך להיות לפני ה-התחלה." איך יכולתי להוכיח שנאת לא אש-מתי? הלבתי להביא להם מיץ.

כשחזרתי, היה הנואם בשיא נאומו: "לשם מה בא הכנס? אנחנו ציבור-הפקידים הבכירים, ש-על שכמו מוטל התפקיד לנהל ולארגן את מוס-דות המדינה."

הוא אמר שהכנס יימשך רק שעתיים, ואז, פתאום, הוא התחיל לדבר על הנושא שהתכנסו כדי לא לדבר עליו. "אנחנו דורשים דירוג אקדמאי," הוא אמר וחזר למקומו.

הנוכחים הסכימו איתו. אבל אז עלו לבמה עוד שלושה בכירים, ודרשו הפסקת הקיפוח. אחריהם עלו עוד שבעה ודרשו למנוע עיוותים ולקבל דירוג אקדמאי. החמישה שעלו אחריהם טענו, לעומתם, שצריך להכיר בהם כאקדמאים, ואילו עוד שלושה, שדיברו אחריהם, הוכיחו להם ולחבריהם שמצבם מקופח, ולא יתכן שמנהל יקבל פחות משכורת מסגנו האקדמאי. האחרון ניצח את כולם, כששאל בלשון ברורה: "מדוע אין אנו דורשים דירוג אקדמאי?"

בסוף קם מישו ושאל לשם מה בעצם בא הכינוס, משום שעל הקיפוח ועל הדירוג דיברו כבר בכנס הקודם.

"הוא חיפאי," הסביר לי מישו בבזז, "בגלל זה."

ואז קם המנחה, סגן-המנהל הבכיר של משרד-התחבורה, וסיפר בחגיגות על מטרותו האמיתיות של הכנס: "התכנסנו כאן, אנחנו, העובדים הבכירים של המדינה, כדי לאכול סופגניות. ל-שבת שבת אחים גם יחד, כדי להחליף שיח ושיג, ולהדק את הקשרים בינינו."

הפקידים יצאו לאולם הגדול כדי להדק את הקשרים.